

La un veac după luptele dintre ostașii români și unguri pe Valea Uzului din Carpații Orientali, liniștea eroilor căzuți pe front este tulburată de disputa dintre maghiari și români pentru Cimitirul militar internațional. În 1916-1917 au murit acolo mii de soldați români, unguri, germani, austrieci, slovaci, sârbi și ruși, iar alte câteva sute în toamna anului 1944. De ce nu sunt lăsați morții în pace de disputele dintre unguri și români?

În luptele de pe Valea Uzului au murit și soldați români, nu doar maghiari. O scurtă istorie a luptelor ar trebui să împrăspăteze memoria celor care împart cimitirele eroilor după criteriul etnic, scrie istoricul Marius Diaconescu pe www.adevarul.ro, preluat de Romanian Global News.

Înainte de Primul Război Mondial pe Valea Uzului era un drum care lega Transilvania de Moldova. În apropiere de locul cimitirului militar se afla atunci oficiul vămii austro-ungare (Zollamt), iar mai la est cu câteva sute de metri era oficiul vămii românești (Vama Uzului), conform unei [hărți militare](#) realizate de armata imperială cu situația frontului în zonă în Octombrie 1916. Granița era undeva între cele două puncte vamale. Valea Uzului avea în zonă o altitudine între 600 și 700 metri, fiind înconjurată de culmi împădurite cu înălțimi între 900 și 1530 metri, deci un relief accidentat, care nu permitea desfășurarea masivă de trupe. Valea era considerată o cale de acces secundară din cauza dificultăților de transport și de desfășurare a trupelor.

PRIMELE LUPTE DIN VALEA UZULUI DIN OCTOMBRIE 1916

Armata de Nord de sub comanda generalului Prezan a avut sarcina de a apăra defileurile spre Moldova în timpul retragerii din Transilvania din toamna anului 1916. În 6 Octombrie comandantul armatei ordona diviziei a 7-a să organizeze apărarea pe înălțimile dominante de la est de Olt, care acopereau comunicațiile ce duceau în Palanca (Pasul Ghimeș-Făget) și în Valea Uzului. Pe această vale era planificat un punct de rezistență la circa 6 km vest de frontieră. În cele din urmă grupul Uz al acestei divizii s-a retras mai la est, aproape pe linia de graniță, pe înălțimile situate la est de satul Valea Uzului, unde avea ordin să reziste cu orice

chip pentru a împiedica inamicul să treacă granița și să ajungă la Dărmănești. Primele lupte în zonă au început în 12 Octombrie, cu bombardamente de artilerie și o tentativă de înaintare a trupelor maghiare. În zilele următoare armata austro-ungară a concentrat în Valea Uzului Divizia 39, în timp ce din partea română se afla Regimentul 27 infanterie și o baterie. Peste două zile un întreg batalion unguresc, comasat într-o vâlcea pentru atac, a fost decimat cu bombardamente de artilerie. Superioritatea numerică a diviziei inamice a obligat în zilele următoare soldații români să se retragă din satul Valea Uzului către Sălătruc. Cu ajutorul întăririlor sosite din Comănești, trupele române reușesc să respingă peste graniță ostașii inamici. În bătălia din 27 Octombrie 1916 românii au luat 900 prizonieri. Aceasta a fost prima mare confruntare militară din Valea Uzului și pe culmile din jur. Frontul s-a stabilizat în zonă, în ciuda atacurilor Diviziei 39 în perioada următoare. În paralel cu acest atac pe Valea Uzului, armata austro-ungară a încercat să forțeze și trecătorile de la Ghimeș și Oituz. În aceste lupte, Divizia a 7-a românească a pierdut în luna Octombrie 1916 peste 1900 soldați și ofițeri, din care circa 450 morți și restul dispăruți. În statisticile militare, în categoria dispăruților erau înregistrați cei care au căzut prizonieri sau au decedat, iar trupurile lor au rămas în teritoriul controlat de inamic. Nu știm câți ostași români au murit în aceste lupte din Valea Uzului, dar sigur a fost vorba de câteva zeci sau sute dintre cei circa 1450 dispăruți pe întregul front acoperit de Divizia a 7-a.

LUPTELE PENTRU VÂRFUL MOGHIOROȘ DIN 8 MARTIE 1917

Eșecul ofensivei austro-ungare de a forța linia de apărare românească pe Valea Uzului în Octombrie 1916 – Ianuarie 1917 a determinat o planificare minuțioasă a unei ofensive în primăvara anului 1917. Divizia 39 austro-ungară a urmat prin rotație pregătiri de tragere cu mortierele germane de 21 cm în poligonul de la Jigodin. În 8 Martie 1917, după o pregătire intensă de artilerie, a urmat atacul diviziei austro-ungare ajutată și de un regiment bavarez pe un front de câțiva kilometri pe culmile Carpaților Orientali, la nord și la sud de Valea Uzului. Singurul câștig a fost vârful Moghioroș (1238 m), situat la circa 1,5 km nord de satul Valea Uzului, apărat de trupe rusești. Au murit atunci 29 de ostași unguri și 4 germani, respectiv 408 ruși, conform unui studiu foarte amănunțit publicat în 1944 de József Bánlaky Doberdoi, A m. kir. kassai 39. honvéd gyaloghadosztály harcai Erdély keleti határán. A Magyaros-tető elfoglalása 1917 március 8-án (Războiul diviziei maghiare regale de infanterie 39 din Kosice la hotarul estic al Transilvaniei. Cucerirea vârfului Moghioroș în 8 Martie 1917). Frontul nu a mai suferit schimbări în perioada următoare, probabil din cauza reliefului. Cucerirea acestui vârf a fost singura victorie a diviziei austro-ungare 39, trâmbițată ca un succes remarcabil al „tigrilor” maghiari de către istorici de ocazie pe internet!!!

LUPTELE DE PE VALEA UZULUI DIN 1944

Între 26 August-11 Septembrie 1944 a înaintat pe Valea Uzului o coloană a armatei sovietice de la Dărmănești către Transilvania, care s-a luptat aici cu trupe germane și maghiare, ultimele provenind din unitățile de grăniceri și de geniști. Rezistența germano-maghiară a fost favorizată de relieful accidentat și imposibilitatea desfășurării trupelor. În timpul acestor lupte de pe Valea Uzului au murit zeci de soldați maghiari, germani și sovietici. O parte dintre ei, dintre care cel puțin 90 de maghiari, au fost ulterior îngropați în cimitirul militar de pe Valea Uzului.

ISTORIA CIMITIRULUI MILITAR DIN VALEA UZULUI

Primul cimitir militar în Valea Uzului a fost făcut de divizia 39 austro-ungară în anul 1916 lângă cimitirul civil. Nu știu dacă ungurii au îngropat doar soldații maghiari decedați sau și pe cei ai inamicului, români și ruși. În studiul maghiar invocat mai sus, autorul afirma că 408 soldați ruși au fost găsiți morți și îngropați în urma luptelor din 8 Martie 1917. Nu scrie unde au fost îngropați. Este foarte posibil ca pentru soldații ruși și români decedați rămași în teritoriul controlat de unguri să fi fost făcute doar niște gropi comune. Dar în cimitirul militar au fost îngropați sigur cei 29 de ostași unguri și 4 germani morți în bătălia din 8 Martie 1917. Alături de ei au fost îngropați soldații unguri, austrieci și germani căzuți în timpul luptelor din Octombrie 1916, precum și cu ocazia luptelor de uzură ulterioare. Numărul celor decedați a crescut cu cei grav răniți în lupte, care nu au supraviețuit. În spatele frontului, la circa 5-6 km, se afla un spital de campanie, potrivit hărții din toamna anului 1916.

În 1926 și 1927, Societatea Cultul Eroilor, o asociație românească înființată cu scopul de a organiza și conserva cimitirele combatanților din primul război mondial, a reorganizat cimitirul militar din Valea Uzului. În 1927 în cimitir au fost înhumați 1306 eroi de diverse naționalități. Numele și data morții erau cunoscute doar pentru o parte a celor îngropați. Data morții din registrul întocmit de asociație cu acea ocazie atestă că acolo au fost înhumați și cei decedați în confruntările de uzură. Pe lângă soldații unguri și germani, îngropați în anul 1917, aici au fost aduse corpurile altor soldați români și ruși găsite pe văile și culmile din jur, al căror nume a rămas necunoscut, putând fi identificată pentru unii doar armata din care făceau parte după resturile de uniformă.

Conform listei din 1927, în Cimitirul militar din Valea Uzului erau îngropați nu doar soldați unguri, ci și germani, ruși, români, sârbi, austrieci. Din această cauză cimitirul are un caracter internațional și nu poate fi considerat un cimitir exclusiv unguresc. În bătăliile de pe Valea Uzului nu au murit doar maghiari, ci și români, ruși, germani, sârbi și austrieci. Deoarece în zonă se afla o divizie a armatei austro-ungare, nr. 39, formată în special din soldați maghiari, decedații unguri au beneficiat de mai multă atenție din partea camarazilor lor și a rămas peste timp numele lor împreună cu data decesului consemnată pe crucile din 1917, refăcute și

consemnate într-un registru în 1926-1927.

Soldații unguri, germani și sovietici decedați în timpul luptelor din august-septembrie 1944 au fost îngropați în același cimitir militar de pe Valea Uzului.

În perioada comunistă atenția acordată cimitirului a fost redusă, ceea ce a determinat degradarea crucilor. La scăderea interesului autorităților române a contribuit și izolarea cimitirului în mijlocul munților, pe un drum puțin circulat, precum și părăsirea treptată a satului Valea Uzului de către locuitori.

După căderea regimului comunist, cimitirul internațional al eroilor de pe Valea Uzului a fost redescoperit de către autoritățile maghiare de la Budapesta, care au efectuat, împreună cu maghiarii din Sânmartin (jud. Harghita) lucrări de reorganizare a lui sub pretextul curățirii și conservării. Vechile cruci, multe deja putrezite sau dispărute, au fost înlocuite cu cruci noi de lemn. Lucrările de refacere au avut loc în 1994 și 1998 cu ajutorul financiar al guvernului maghiar și al fundației Bethlen Gabor.

În contextul Centenarului Unirii din 1918, Primăria orașului Dărmănești a depus un proiect la Ministerul Culturii pentru amenajarea Cimitirului Internațional de pe Valea Uzului, pentru care a obținut o finanțare de 65.000 lei. Restul banilor necesari pentru amenajare, până la suma de 300.000 lei, au fost obținuți din resurse locale și de la Ministerul Apărării Naționale. Au fost puse 52 de cruci de piatră pentru soldați necunoscuți și a fost ridicată o troiță. Festivitatea de inaugurare va avea loc în 17 Mai, conform unui anunț oficial.

„MAGHIARIZAREA” CIMITIRULUI INTERNAȚIONAL DIN VALEA UZULUI

Reamenajarea cimitirului de către autoritățile maghiare în 1994-1998 a avut ca scop maghiarizarea cimitirului, dovedită și de inscripțiile afișate. Lăudabil este că istoricii maghiari au identificat pe baza documentelor numele majorității soldaților morți în bătăliile din 1917-1917, respectiv 1944. Divizia 39 avea sediul la Kosice, oraș aflat azi în Slovacia. Din această divizie a armatei austro-ungare făceau parte regimente cu soldați maghiari și slovaci, ultimii înregistrați cu numele maghiarizate. Cel puțin în cazul regimentelor 9 și 10, cu sediul la Miskolc, cercetările au permis identificarea majorității celor decedați. Pe tablele de marmură sunt câteva sute de nume, ceea ce arată că restul, până la 1306 de morminte, sunt în cea mai mare parte ale altor

soldați români și ruși, neidentificați.

În 1994, conform presei, au fost profanate mormintele soldaților nemaghiari prin schimbarea numelui sau etniei, fiind tratați ca soldați maghiari necunoscuți. De exemplu, potrivit registrului din 1927, la poziția 763 era îngropat soldatul român Gheorghe Cosma. Data morții, 29 Martie 1917, sugerează că a fost rănit și a căzut prizonier în timpul ofensivei maghiaro-germane de la începutul lunii respective. După profanarea mormintelor de către asociațiile ungurești în 1994, pe mormântul lui Gheorghe Cosma este o cruce pe care scrie soldat maghiar necunoscut.

Potrivit panourilor de informare în limbile maghiară, română, germană și engleză de la intrarea în cimitir, aici se află peste 650 de morminte ale soldaților din armatele austro-ungare și germane căzuți în primul război mondial. Nici vorbă de vreun soldat român sau rus! Iar diferența dintre 650 și 1306 este inexistentă. Cineva nu mai știa matematică în 1994? Sau nu mai contau mormintele nemaghiare? Înțeleg că astfel activiștii unguri admit că soldații români și ruși nu au fost înmormântați de către autoritățile militare maghiare în urma luptelor din 1916-1917?! Unde sunt soldații români și ruși morți în acele bătălii, ale căror trupuri au rămas în teritoriul controlat de divizia austro-ungară 39? În acest caz este mult mai grav decât profanarea mormintelor din 1994, pentru că, dacă se neagă înmormântarea soldaților români și ruși, ar trebui să înțelegem că „bravii” soldați maghiari nu au respectat tratatele internaționale în vigoare atunci și nu au tratat cu respect soldații decedați ai inamicului!

Pe plăcile de informare nu se putea să nu fie lăudată remarcabila faptă de arme a soldaților unguri, care au cucerit în 8 Martie 1917 vârful Moghioroș! Nu au rezistat să nu falsifice istoria, afirmând că brava armata maghiară a cucerit vârful Moghioroș după un atac surpriză de doar o oră. Au uitat să menționeze canonada artileriei care a precedat atacul. Că deh, cei 408 soldați ruși morți au fost uciși de viteaza armată maghiară la exerciții de tir cu pușca, nu din cauza bombardamentului intens!

Însă câteva versuri de la poarta cimitirului sunt mult mai interesante pentru că fac parte din instrumentarul propagandei maghiare: „Au colindat luptând munții de graniță ai Ardealului / Și au văzut ca liber deja frumosul Ținut Secuiesc... / Au luptat aici bravi pentru țărâna patriei / Mormintele lor se ridică aici, în țara liberă!”. Iată că până și cimitirele eroilor din cele două războaie mondiale au ajuns instrument de propagandă pentru iredenta maghiară!

Soldații maghiari au luptat pentru Imperiul Austro-Ungar în 1916-1917, respectiv pentru Ungaria în 1944. Dar ce caută în aceste versuri afișate pe domeniul public din România Ținutul

Scris de București, România / Romanian Global News
Luni, 20 Mai 2019

Secuiesc liber, granița Ardealului, țara liberă? Nici în 1916-1917, nici în 1944, niciun maghiar nu a spus absolut nimic despre Ținutul Secuiesc. De ce trebuie propaganda maghiară să falsifice istoria?

Aceste versuri ofensatoare pentru poporul român mă obligă să mă întreb de ce autoritățile maghiare pot să vină în România și să pună astfel de plăci oriunde vor, fără să aibă bunul simț de a respecta sensibilitățile românilor. Anul trecut dl. Hunor Kelemen ne atrăgea atenția românilor să nu atingem sensibilitățile maghiarilor prin manifestările dedicate Centenarului. Vreau să îl întreb: maghiarii au dreptul să îi ofenseze pe români? Doar maghiarii au dreptul să reclame atingerea sentimentelor lor de către români? De exemplu, în legătură cu cimitirul și mausoleul de la Poiana Sărată, situat la câțiva zeci de kilometri mai la nord, [maghiarii reclamă](#) românizarea cimitirului internațional.

SCANDALUL MAGHIARO-ROMÂN PENTRU CIMITIRUL INTERNAȚIONAL DIN VALEA UZULUI

Proiectul de reamenajare a unui segment din cimitir în memoria soldaților români a provocat un scandal mediatic și diplomatic între ungerii și români. Maghiarii îi acuză pe români că au profanat cimitirul, invocând planul cimitirului din 1917, fără să țină cont de cimitirul din 1927. Profanarea de morminte este gravă, pentru că este o infracțiune pedepsită de Codul Penal. Primarul orașului Dărmănești susține că cele 52 cruci de piatră au fost ridicate pe un segment fără cruci din cimitir, deci nu poate fi vorba de profanare. Crucile sunt fără nume, ceea ce înseamnă că prin ele este cinstită memoria oricărui soldat îngropat în acel cimitir, indiferent de etnie.

Am văzut cum cimitirul, care avea caracter internațional conform organizării din 1927, a fost maghiarizat în 1994. Unde au fost atunci autoritățile române? Unde a fost în 1994 primarul din Dărmănești, care era atunci în funcție? Unde a fost în 1994 Asociația Cultul Eroilor? Este regretabil că brusc, în contextul Centenarului Unirii din 1918 și mai ales al izului de finanțări, au apărut peste noapte patrioți români de carton. Nu contest dreptul nostru, al românilor, de a ne omagia eroii morți pe Valea Uzului în luptele din 1916-1917. Greșesc, nu este un drept, este o obligație. Dar de ce ne amintim de eroi abia acum? De ce Primăria din Dărmănești nu a făcut nimic în ultimii 30 de ani în acest cimitir?

O altă problemă ridicată de contestatari este cea a teritorialității. Cimitirul este revendicat de comuna Sânmartin din județul Harghita, care invocă Hotărârea de Guvern 299 din 2010, Anexa

Scris de București, România / Romanian Global News
Luni, 20 Mai 2019

15. Într-adevăr, în acel document cimitirul apare în inventarul bunurilor publice ale comunei Sânmartin. Însă invocarea HG este incorectă, deoarece cimitirul a fost introdus în HG automat în urma propunerii venite de la Consiliul Local Sânmartin, care a inclus cimitirul în lista bunurilor inventariate în Hotărârea Consiliului Local 20 din 2007. Nimeni din guvern nu a stat să verifice veridicitatea datelor, ele au fost semnate automat, mizându-se pe corectitudinea autorităților locale.

Nu am găsit pe internet documentația referitoare la inventarul bunurilor publice ale orașului Dărmănești. Însă în 2010 era de datoria Primăriei orașului Dărmănești să semnaleze conflictul administrativ cu Primăria Sânmartin. În documentația necesară finanțării și executării lucrărilor se află un extras de carte funciară, care atestă că acest cimitir se află pe teritoriul orașului Dărmănești.

Cel puțin până la reforma administrativă din 1968 satul Valea Uzului s-a aflat în hotarele comunei Sânmartin. Chiar și harta din 1916, menționată la începutul articolului, arată că granița dintre România și Ungaria era situată la est de satul Valea Uzului. Prin reforma administrativă din 1968 s-au reconfigurat unitățile administrativ-teritoriale ale întregii țări. Limita dintre județele Bacău și Harghita este undeva pe Valea Uzului, însă lipsa unor măsurători exacte pe teren permite diverse interpretări. Disputa dintre Dărmănești și Sânmartin pentru stabilirea limitelor teritoriale este veche de câțiva ani, însă nu a pornit de la cimitir, ci de la „interesul” pentru păduri.

Respectarea mormintelor combatanților morți, inclusiv ale inamicilor, este o obligație asumată prin tratate internaționale. Între România și Ungaria s-a încheiat suplimentar un tratat pe această temă în 2008. Conservarea și întreținerea cimitirelor nu trebuie să lezeze sentimentele celeilalte părți. Greșelile ar trebui corectate și armonia dintre români și unguri ar trebui să existe măcar în cimitir.

Mă întreb dacă nu cumva acest incident regretabil, determinat de zelul patriotic al unor români și unguri, este exploatat mediatic și diplomatic de către partea maghiară în contextul alegerilor europarlamentare. Despre proiectul de amenajare a cimitirului se știa încă de anul trecut, însă abia acum, în plină campanie electorală, subiectul a fost adus în atenția publică. Oare de ce doar acum este adus în atenția publicului maghiar și român? Întreb, pentru că nu este singurul instrument extremist antiromânesc al campaniei electorale maghiare.

Observ că UDMR apelează la instrumente extremiste în propaganda electorală. De exemplu, dl.

Scris de București, România / Romanian Global News
Luni, 20 Mai 2019

[Botond Csoma](#), deputat UDMR în Parlamentul României, promovează minciuna și incitarea la ură interetnică în această campanie electorală: „Cei care sunt împotriva noastră, vor să nu fie o reprezentare maghiară, să nu se promoveze interesul național, să dăm jos steagul și să închidem școala maghiară. În 26 mai, se va decide dacă va câștiga unitatea maghiară sau naționalismul românesc.” (Akik ellenünk vannak, azt akarják, hogy ne legyen magyar képviselő, ne érvényesüljön a nemzeti érdek, vegyük le a zászlót és zárjuk be a magyar iskolát. Május 26-án eldől, hogy a magyar összefogás győz, vagy a román nacionalizmus). Nu știu de unde a scos această idee că românii vor să închidă școlile ungurești. Oare această invenție a deputatului maghiar este asumată de UDMR?

De câțiva ani buni elevii maghiari au fost separați de cei români și s-au făcut școli separate. Acum se dorește separarea eroilor din cimitirele comune. Nu lăsăm nici morții să își doarmă somnul de veci în liniște, fără discordie între unguri și români. Ce mai urmează?

Punctul de vedere al d-lui Hunor Kelemen

„Stimate Domnule Diaconescu,

Vă mulțumesc că mi-ați solicitat un punct de vedere în legătură cu cimitirul militar din Valea Uzului. Voi încerca să mă limitez doar la câteva aspecte și nu voi enumera sursele istorice ca să demonstrez cine a avut mai mulți morți în luptele din Valea Uzului în timpul celor două războaie mondiale.

Pot să vă spun doar atât că, în secolul XXI, orice soldat care a murit în cele două războaie mondiale merită să fie comemorat și omagiat, și mai mult decât atât, să încercăm să înțelegem că nu prin conflicte armate se asigură buna înțelegere între diferite popoare. Cel puțin cele două războaie mondiale ne-au demonstrat acest lucru.

Și acum haideți să vedem câteva aspecte concrete. Din 1917 pe acel loc exista un cimitir militar. Documentele, cercetările au atestat că acolo sunt înmormântați soldații armatei austro-ungare care au murit în luptele dintre armata austro-ungară și armata rusă, în primul război mondial. În anii de după revoluție – fiindcă doar atunci a fost posibil – am încercat să reamenajăm acest cimitir și să păstrăm amintirea celor care au murit în bătăliile de pe Valea Uzului.

Autoritățile din comuna Sânmartin într-adevăr au avut grijă de aceste morminte și nimeni nu i-a oprit pe cei din Dărmănești sau din județul Bacău să cerceteze, să extindă, să înființeze chiar o nouă parcelă și să ridice un monument în amintirea soldaților români care și-au pierdut viața în Valea Uzului, indiferent dacă acest lucru s-a întâmplat în zona cimitirului militar despre care vorbim sau cu 12 kilometri mai aproape de Dărmănești – un loc de altfel prea puțin cercetat și uitat de autoritățile locale, cu toate că numeroase surse istorice vorbesc despre pierderi importante ale armatei române în al doilea război mondial – dar mult mai aproape de Dărmănești decât zona în care acum, ostentativ, autoritățile din Dărmănești încearcă să ridice cruci de beton.

Nici noi nu am contestat, nu contestăm și nu vom contesta niciodată dreptul nimănui de a-și comemora eroii. Chiar îi încurajăm în acest sens, dar sunt convins că acest lucru trebuie făcut în așa fel încât măcar după 100 de ani comunitățile noastre să poată trăi în pace, unii lângă alții.

Nici pentru memoria soldaților români nu este ceva foarte înălțător să se știe că sub aceste pietre de beton au fost identificați și sunt înmormântați soldați maghiari din armata austro-ungară. Este inacceptabil să intri într-un cimitir, într-un spațiu sacru, fără să ții cont de nimic, fără să discuți cu cei care au cimitirul în îngrijire – mai mult, acesta aflându-se chiar în proprietatea publică și în inventarul comunei Sânmartin – ignorând legile în vigoare, inclusiv acordurile bilaterale și reglementările internaționale privind regimul cimitirelor militare.

Omagierea eroilor morți ne obligă la mai mare responsabilitate, la mai multă empatie și la o discuție permanentă între reprezentanții comunităților și, eventual, reprezentanții statelor care într-o perioadă istorică au pierdut soldați pe câmpurile de luptă. Ceea ce au făcut autoritățile din Dărmănești nu ține cont nici de legile în vigoare (nu s-a respectat nicio lege, nu există niciun aviz și nicio aprobare obținută în mod legal, așa cum ne demonstrează poziția Inspectoratului General în Construcții și poziția Ministrului Culturii, pe care le atașez), nici de bunul simț și nici măcar de respectul față de vecinul tău, indiferent ce crezi despre trecut și despre prezent.

În ceea ce privește aspectul strict administrativ, lucrurile sunt clare. Singurul document oficial în acest moment este Hotărârea de Guvern nr. 299/2010 prin care se atestă domeniul public al comunei Sânmartin și conform căruia cimitirul intră în inventarul bunurilor publice ale comunei Sânmartin.

Scris de București, România / Romanian Global News
Luni, 20 Mai 2019

Gândiți-vă care ar fi reacția dacă eu aș intra în curtea Dumneavoastră fără să vă întreb, să spun bună ziua și să demarez lucrări de construcție fără să am acordul Dumneavoastră?

Noi am cerut și cerem un singur lucru: cimitirul, în care au existat cercetări documentate și care a fost și este în grija comunei Sânmartin și unde sunt înmormântați soldații armatei austro-ungare, să rămână așa cum a fost înainte ca autoritățile de la Dărmănești să intre abuziv în acest cimitir, să fie restabilită starea inițială, după care să se înceapă discuțiile așa cum prevede legislația internă și acordurile internaționale semnate și ratificate de România pentru a ajunge la o soluție comună. Nu ne opunem deschiderii unei noi parcele pe un teren unde nu sunt morminte identificate, documentate, unde nu se profanează memoria niciunui soldat, pentru a se face posibilă omagierea eroilor armatei române, însă, dacă se poate, atunci noua parcelă să se afle în acel loc unde au fost bătăliile cunoscute din istorie, sau dacă nu, în continuare în cimitirul existent, dar nu – și repet acest lucru – prin construirea acestor cruci din beton pe alte morminte.

Trebuie să mai precizez un singur lucru: UDMR nu apelează la niciun instrument extremist în propaganda electorală, UDMR nu a căutat și nu a inventat acest subiect. Nu noi am stabilit data inaugurării cimitirului pe 17 mai, nu noi am început lucrările în aprilie pe acest teren sacru, și nu noi am fost cei care au intrat pe teritoriul administrativ al comunei Dărmănești, cursul evenimentelor a fost tocmai invers.

Afirmațiile Dumneavoastră legate de domnul Csoma Botond nu sunt corecte, deoarece el nu promovează nici minciuna și nici nu incită la ură interetnică în această campanie. Ceea ce Dumneavoastră criticați poate fi foarte ușor demonstrat prin sesizările depuse zilele acestea în contenciosul administrativ de către unii parlamentari împotriva liceului romano-catolic de la Târgu Mureș sau prin încercările permanente de a opri chiar aplicarea legii 215/2001 sau a altor legi prin care legislativul a dorit să asigure folosirea limbii minorităților etnice, a simbolurilor acestor comunități, în vederea păstrării identităților etnice, lingvistice și religioase.

Nu vorbim despre nicio invenție a niciunui deputat maghiar, ci vorbim despre acte și despre inițiative, iar de foarte multe ori, despre decizii deja puse în aplicare.

Vă mulțumesc pentru înțelegere.

Cu stimă,

Kelemen Hunor."

Post scriptum: Mulțumesc d-lui Hunor Kelemen pentru amabilitatea cu care a răspuns solicitării mele pentru a formula un punct de vedere. Consider că aceasta este o formă incipientă de dialog.

Referitor la comentariile sale, atrag atenția că cimitirele militare nu sunt exact pe locul bătăliei, ci în apropiere, unde condițiile permit. Soldații maghiari nu au murit pe locul cimitirului, ci pe o rază de câțiva kilometri în jur, unde au avut loc luptele. Am arătat în articol principalele lupte din zonă. Iar față în față cu soldații maghiari s-au aflat soldații români și ruși. Morții români și ruși rămași în teritoriul controlat de soldații maghiari sau prizonierii români și ruși răniți care au decedat ulterior au fost îngropați de soldații maghiari. Nu era nici moral, nici igienic să lași morții inamicului pe câmpul de luptă.

În al doilea rând, nu trebuie uitat că cimitirul a fost reorganizat în 1926-1927 și au fost aduse aici trupurile identificate în proximitatea luptelor, unde au fost îngropați unii decedați în graba determinată de război.

Baza legală a cimitirului din Valea Uzului este Cimitirul internațional organizat în 1926-1927, nu cimitirul din 1916-1917. Nu poate fi adus cimitirul la situația anterioară anului 1918.

Referitor la Botond Csoma, consider că exagerează intenționat, pentru că nimeni nu a susținut vreodată în România că vrea să se închidă școlile maghiare. Existența unei dispute legate de o școală înființată în condiții controversate, cum este Liceul romano-catolic maghiar din Târgu-Mureș, nu trebuie extrapolată la situația întregului învățământ maghiar din România.

Regret că dl. Hunor Kelemen a evitat să răspundă întrebărilor din articol despre oportunitatea maghiarilor de a-i ofensa pe români prin pancartele afișate la intrarea în cimitir.

Marius Diaconescu: “De ce nu se înțeleg ungurii cu românii nici în mormintele din Cimitirul internațional a

Scris de București, România / Romanian Global News
Luni, 20 Mai 2019

Citiți și: <https://www.dantanasa.ro/exclusiv-fake-news-propagat-de-udmr-demontat-de-ocpi-bac-au-cimitirul-international-valea-uzului-apartine-uat-darmanesti/>